

Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΟΥ «ΔΙΚΑΙΟΥ»

Τοῦ Γ. Δ. ΤΖΙΜΑ

Δικηγόρου

«Cogitationis poenam nemo patitur.»

I

Σ τὴν Νομοθετικὴ Ἐπιτροπὴ Ἐξουσιοδότησης τῆς Βουλῆς — τὴν γνωστὴ καὶ ὡς «Μικρὴ Βουλὴ» — ἔγινε τὸ περασμένο καλοκαίρι (Ἰούλιος — Αὐγούστος 1962), μιὰ πολὺ ἀποκαλυπτικὴ συζήτηση, γιὰ τὶς θεωρητικὲς — νομικὲς βάσεις τοῦ ἀντιδημοκρατικοῦ «ἀντισυντάγματος», μεταξὺ βουλευτῶν. Τὴν συζήτηση προκάλεσε τὸ νομοσχέδιο «περὶ μέτρων ρυθμίσεως θεμάτων ἀφορῶντων τὴν ἀσφάλειαν τῆς Χώρας» ποὺ σύνταξε ἡ τότε κυβέρνηση Καραμανλῆ, καὶ ποὺ ψηφίσθηκε ἀπὸ τὴν τότε κυβερνητικὴ «πλειοψηφία» τῆς «Μικρῆς Βουλῆς» καὶ ἐκδόθηκε ὡς Νομοθετικὸ Διάταγμα 4234 τῆς 30/30 - 7 - 1962. Τὸ παραπάνω Ν.Δ. ξανασυζητήθηκε στὴν Βουλὴ τὸν Ἀπρίλη — Μάη 1963 καὶ ἡ συζήτηση διακόπηκε λόγῳ τοῦ τερματισμοῦ τῆς συνόδου τῆς Βουλῆς ἐξ αἰτίας τοῦ καλοκαιριοῦ, εἶναι δὲ ἄγνωστο καὶ μᾶλλον ἀπίθανο νὰ συνεχισθεῖ ἀπὸ τὴν παρούσα Βουλὴ, γιατί μετὰ τὴν παραίτηση τῆς κυβέρνησης Καραμανλῆ, ἡ χώρα βαδίζει γιὰ ἐκλογές. Ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ πῶς πάνω Ν.Δ. ἔγινε ὕστερα ἀπὸ πρόταση βουλευτῶν τῆς ἀντιπολίτευσης, μὲ βάση τὸ ἀρθρο 35 τοῦ Συντάγματος. Ἡ πρόταση, περιεχόμενο καὶ σκοπὸ εἶχε τὴν κατάργηση τοῦ πῶς πάνω Ν.Δ. καὶ τὴν ἀντικατάστασή του ἀπὸ νομοθέτημα τὸ ὁποῖο νὰ καταργεῖ τὰ λεγόμενα «ἐκτακτὰ μέτρα» καὶ ὅχι νὰ τὰ μονιμοποιεῖ ὡς θεσμὸ τῆς δημοσίας ζωῆς προικίζοντάς τα καὶ μὲ νέες ποινικὲς κυρώσεις - ὅπως πράττει τὸ Ν.Δ. 4234/1962 - ὡς ἓνα εἶδος «ἀντισυντάγματος».

Στὸν ἔλεγχο τοῦ νομοσχεδίου καὶ εἰδικὰ τοῦ ἀρθρου 7 ἀπάντησε βασικὰ ὁ ἀκαδημαϊκὸς καὶ βουλευτὴς κ. Κ. Τσάτσος ὑπεραμυνόμενος τῆς συνταγματικότητος καὶ ποινικῆς νομιμότητος, τοῦ πῶς ἐπίμαχου ἀρθρου, τοῦ ἀρθρου 7, τοῦ περιλάλητου παραπάνω νομοθετήματος, δογματίσας ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς «Μικρῆς Βουλῆς» τὰ ἑξῆς. Τὸ ἀρθρο αὐτὸ εἶπε, στηρίζεται στὴν γενικὴ θεωρία τοῦ ποινικοῦ δικαίου. Ἀπόδειξη τούτου εἶναι, συνέχισε, καὶ μιὰ εἰσήγηση

καὶ ἀπόφαση τοῦ Συνταγματικοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Δικαστηρίου τῆς Δυτικῆς Γερμανίας, ποὺ ἐκδόθηκε τὸ 1956. Ἀνέφερε δὲ ὁ κ. Κ. Τσάτσος ἀπόσπασμα αὐτῆς τῆς εἰσήγησης καθὼς καὶ τῆς σύμφωνης μ' αὐτὴ, ἀπόφασης, στὴν ἀπόπειρά του νὰ θεμελιώσῃ μ' αὐτὰ τὴν κλονιζόμενη συνταγματικότητα καὶ τὴν ἐτοιμόροπη ποινικὴ νομιμότητα τοῦ ἀρθρου 7 τοῦ νομοσχεδίου. Ἐπικαλέσθηκε ἀκόμα ὁ κ. ἀκαδημαϊκὸς καὶ ὡς φιλοσοφικὸ ἐπιχείρημα, τὴν λησιμονημένη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Χιτλερικῶν, θέση τοῦ Ἀριστοτέλη γιὰ τὴν σχέση μετὰξὺ δικαίου καὶ ἡθικῆς.

Τὸ νομολογιακὸ ἀποδεικτικὸ ὕλικὸ ποὺ χρησιμοποιήθηκε ὡς μέσο τεκμηρίωσης τῆς συνταγματικότητος καὶ ποινικῆς νομιμότητος τοῦ ἀρθρου 7 τοῦ νομοσχεδίου, ἀπὸ τὸν κ. Κ. Τσάτσο, ἀφορᾷ τὴν εἰσήγηση καὶ τὴν σύμφωνη μὲ τὴν εἰσήγηση ἀπόφαση τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Καρλσρούης, ποὺ ἔθεσε «ἐκτὸς νόμου» καὶ διέλυσε νομικὰ τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα τῆς Δυτικῆς Γερμανίας, ὕστερα ἀπὸ σχετικὴ αἴτηση τῆς κυβέρνησης Ἀντενάουερ, τὸ 1956. Ἄς σημειωθεῖ ὅτι ἡ συνταγματικὴ διάταξη, ποὺ ἡ κυβέρνησις Ἀντενάουερ ζήτησι τὴν ἐφαρμογὴ της ἀπὸ Συνταγματικὸ Δικαστήριον, γιὰ τὴν διάλυση τοῦ Κ.Κ. ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: Ἀντισυνταγματικὰ θεωροῦνται τὰ κόμματα ποὺ ἔχουν σκοπὸ νὰ ἀνατρέψουν τὴν φιλελεύθερη συνταγματικὴ τάξιν ἢ νὰ ἀπειλήσουν τὴν ὑπόστασιν τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀρμόδιον εἶναι νὰ τὸ διαπιστώσῃ τὸ Συνταγματικὸ Δικαστήριον, ποὺ ἔχει καὶ τὸ δικαίωμα σὲ περίπτωση πιστοποίησής του, νὰ διαλύῃ τὸ τὸ κόμμα αὐτό. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἄτομα, ποὺ κάνουν κατάχρησιν τῶν θεμελιακῶν συνταγματικῶν δικαιωμάτων, μαχόμενα κατὰ τῆς φιλελεύθερης συνταγματικῆς τάξης, στεροῦνται τὰ δικαώματά τους αὐτὰ ὕστερα ἀπὸ ἀπόφαση τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαστηρίου, ὀρίζῃ ἐπίσης τὸ Σύνταγμα τῆς Μπόν. Οἱ διατάξεις αὐτές, θεσπίσθηκαν στὸ Σύνταγμα τῆς Μπόν, γιὰ τὴν προστασίαν Συντάγματος καὶ Δημοκρατίας ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ ἀναβίωσης τοῦ ναζισμοῦ. Ἡ κυβέρνησις ὁμοῦς Ἀντενάουερ, μὲ τὴν βο-

ήθεια και του Συνταγματικού Δικαστηρίου, τις χρησιμοποίησε από το 1956 και ύστερα για την δίωξη των μαρξιστών και του κόμματός τους. Κατήντησαν έτσι, οι παραπάνω συνταγματικές διατάξεις, ένα *privilegium odiosum* της μαρξιστικής σκέψης και δράσης στη Δυτική Γερμανία. Η φιλοσοφική δὲ απόδειξη, περιεχόμενο έχει την επανάληψη από τον κ. Κ. Τσάτσο, της σκέψης του Σταγειρίτη ότι «τὸ ἀληθὲς δίκαιο ἐμφανίζεται ὡς τμήμα τῆς ἠθικῆς τάξεως».

Πρὶν ἐξετασθῶν αὐτὲς οἱ «ἀποδείξεις», πρέπει νὰ διευκρινιστεῖ ὅτι ὁ ἀφορισμὸς τοῦ κ. ἀκαδημαϊκοῦ γιὰ τὴν συμφωνία τοῦ ἄρθρου 7 μὲ τὴν «γενικὴ θεωρία τοῦ ποινικοῦ δικαίου» εἶναι λαθεμένος ἐπστημονικά. Γιατὶ δὲν ὑπάρχει μιὰ μοναδικὴ γενικὴ θεωρία τοῦ ποινικοῦ δικαίου ἀλλὰ, τόσες θεωρίες ὅσες καὶ οἱ βασικὲς τουλάχιστον σχολὲς τοῦ ποινικοῦ δικαίου. Σὲ ποιά θεωρία ἐδραιώνεται τὸ ἄρθρο 7 καὶ ποιᾶς σχολῆς τὶς ἀπόψεις ἀπαιχεῖ θὰ φανῇ παρακάτω.

Τὸ ἀπόσπασμα τῆς παραπάνω εἰσήγησης καὶ τῆς ἀντίστοιχης ἀπόφασης τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Καρλσρούης ἀναγράφει τὰ ἀκόλουθα:

«...Ὅταν ἡ θεωρία ἀποτελεῖ τὸ κρίσιμον σημεῖο ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀρχίζει ἡ αἵρεση πραγμάτων τῆς πράξης τότε τιμωρεῖται καὶ ἡ αἵρεση...».

Τὸ ἀπόσπασμα αὐτὸ ἀποκαλύπτει ὅτι ἰδρύει ἀξιοποῖνο αὐτῆς καθ' αὐτῆς τῆς βούλησης, «αἵρεσης» ὅπως τὴν ἀποκαλεῖ, πρὶν αὐτὴ ὑλοποιηθεῖ σὲ πράξη, ἢ τουλάχιστον ἐξωτερικεῖται σὲ ἀρχὴ ἐκτέλεσης τῆς πράξης, δηλαδὴ σὲ ἀπόπειρα. Μὲ τὴν παραπάνω συλλογιστική, πού θὰ τὴν ζήλευε καὶ ὁ «μέγας ἱεροεξεταστής» Τουρκουεμάδα, τέθηκε ἐκτὸς δημοσίας ζωῆς τὸ Κ.Κ. Δυτικῆς Γερμανίας. Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα, γιὰ τὸ ἰδεολογικο-πολιτικὸ παρελθόν, τῶν δικαστῶν πού ἀπαρτίζουν τὸ κορυφαῖο δικαστήριό τῆς Δημοκρατίας τῆς Μπόν, δίνει τὸ παρακάτω γεγονὸς. Ὁ πρόσφατα διορισμένος (1962) ἀπὸ τὴν κυβέρνηση -'Αντενάουερ -Δημόσιος -Κατήγορος αὐτοῦ τοῦ Δικαστηρίου, δηλαδὴ ὁ Γενικὸς Εἰσαγγελέας τοῦ κράτους τῆς Δυτικῆς Γερμανίας, παύθηκε ὡς «ἐγκληματίας πολέμου» ὕστερα ἀπὸ «δημιόσια κατακραυγὴ». Ὅλα δὲ τὰ δικαστήρια ὅλων τῶν βαθμῶν τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας, βρίθουν ἀπὸ παλαιούς ναζιστὲς δικαστές.

Τὸ περιεχόμενο καὶ ἡ ὅλη συλλογιστικὴ τοῦ παραπάνω ἀποσπάσματος φανερώνει ὅτι τὸ Συνταγματικὸ Δικαστήριό τῆς Καρλσρούης, ἐμπνέεται στὰ «σκεπτικά» του καὶ ἐφαρμόζει στὴν πρακτικὴ του τὴν «ποινικὴ θεωρία τῆς βούλησης», τουλάχιστον ὅταν οἱ ἀποφάσεις του ἀφοροῦν τοὺς μαρξιστὲς καὶ τὸ κόμμα τους. Ἡ θεωρία αὐτὴ κατασκευάσματος τῆς «ἀντιορθολογιστικῆς ποινικῆς σχολῆς» συγκρότησε τὴν ναζιστικὴ ποινικὴ θεωρία. Αὐτῆς τῆς θεωρίας ἀποφασιστικὸ φιλοσοφικὸ κάλυμα, ὑπῆρξαν οἱ παραπάνω ἀπόψεις τοῦ Σταγειρίτη, γιὰ τὴν ἠθικοποίησιν τοῦ δικαίου.

Εἶναι ἀνάγκη συνεπῶς νὰ ἐκτεθεῖ καὶ ἐρευνηθῇ σύντομα ἡ «ποινικὴ θεωρία τῆς βούλησης» πού ἀποτελεῖ τὴν θεωρητικὴ βάση τοῦ παραπάνω ἄρθρου τοῦ Ν.Δ. 4234/1962. Γιατὶ ἡ παραπομπὴ τοῦ κ. Κ. Τσάτσου στὸ παραπάνω ἀπόσπασμα τῆς εἰσήγησης καὶ ἀπόφασης τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Δημοκρατίας τῆς Μπόν, καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς του ὅτι τὸ ἀντιλεγόμενο αὐτὸ ἄρθρο, θεμελιώνεται στὴν «γενικὴ θεωρία τοῦ ποινικοῦ δικαίου», ὀδηγοῦν κατὰ νομικὴ λογικὴ στὸ ἐξῆς συμπέρασμα. Ἡ θεωρία τοῦ ποινικοῦ δικαίου πού στηρίζει τὸ ἄρθρο αὐτὸ εἶναι ἡ «ποινικὴ θεωρία τῆς βούλησης», ὅπως ἔχει μέσα ἀπὸ τὴν νομικὴ κατασκευὴ τοῦ πιὸ πάνω νομολογιακοῦ ἀποσπάσματος. Ἀκόμα τὴν ἀνάγκη τῆς ἐξέτασης τῆς θεωρίας αὐτῆς καθὼς καὶ τῆς Χιτλερικῆς ποινικῆς νομοθεσίας ἐπιβάλλει καὶ τὸ γεγονὸς, ὅτι τὸ παραπάνω ἄρθρο 7 εἶναι μίμηση ναζιστικῆς ποινικῆς διάταξης, ὅπως ἀποκάλυψε στὴν ἐμβρόντητη «Μικρὴ Βουλὴ», στὴν διάρκεια τῶν συζητήσεων γύρω ἀπὸ τὸ νομοθέτημα αὐτό, ὁ βουλευτὴς κ. Γ. Μαῦρος.

II

Ἡ «ποινικὴ θεωρία τῆς βούλησης» διαμορφώθηκε βασικά κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδραση τοῦ «γερμανικοῦ ρωμαντισμοῦ» (*Fichte* -'Ιστορικὴ Σχολή» τοῦ δικαίου), τοῦ ἀντιορθολογισμοῦ τοῦ *Sopenhauer* καὶ τοῦ «μεθυσμένου ἰδεαλισμοῦ» τοῦ *F. Nietzsche*. Ἀποφασιστικὴ ἐξ' ἄλλου ἐπιρροῇ ἔπαιξε στὴν διάπλασή της καὶ ὁ νεώτερος ὑποκειμενικὸς ἰδεαλισμὸς καὶ ἀντιορθολογισμὸς τοῦ Γάλλου *Bergson* (φιλοσοφία τῆς ζωῆς, ἐνόραση), καὶ τῶν Γερμανῶν *Dilthey*, *M. Scheler*, *Husserl* (φαινομενολογία), *Heidegger* (γερμανικὸς ἐξιστενσιαλισμὸς) καὶ *O. Spengler*. Ἐπέδρασαν ἀκόμη πάνω της καὶ οἱ τάσεις πού εἶχαν ἐμφανισθεῖ στὴ Γερμανία τὴν δεκαετία 1920 - 30 στὸν τομέα τῆς ψυχολογίας, τάσεις πού προσπαθοῦσαν νὰ ἀναιρέσουν τὴν αἰτιότητα, καὶ συνειρμικότητα τῶν ψυχικῶν φαινομένων.

Ἡ «ποινικὴ θεωρία τῆς βούλησης» στάθηκε ἡ πιὸ ὀλοκληρωμένη προσπάθεια τοῦ ἀντιορθολογιστικοῦ κινήματος στὸν τομέα τοῦ ποινικοῦ δικαίου. Γιὰ τοῦτο γύρω της κινούνταν σὰν δορυφόροι, καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀντιορθολογιστὲς νομικοί. Μόνον ὁ «φροῦδισμὸς», ἀπ' ὅλα τὰ παλαιότερα ἢ σύγχρονα ἀντιορθολογιστικὰ ρεύματα, δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἀπήχηση πάνω της καὶ γενικὰ στὴν γερμανικὴ ἀντιορθολογιστικὴ ποινικὴ σχολή. Ὁ λόγος ἦταν ὅτι τὰ ποινικὰ συμπεράσματα τοῦ «φροῦδισμοῦ», πού συγκοτοῦν τὴν «ψυχχαναλυτικὴ ποινικὴ θεωρία», ἔχουν ὡς αἶτημα τὴν κατάργηση τῆς ποινῆς καὶ τῶν ποινικῶν δικαστηρίων καὶ τὴν ὑποκατάστασή τους, ἀπὸ τὸν ψυχικὸ μηχανισμό τῆς «ἐνοχῆς» μὲ τὴν «αὐτοτιμωρία τῶν τύψεων».

Ἡ «ποινικὴ θεωρία τῆς βούλησης» μὲ τοὺς *Dahm*, *E. Wolf* καὶ *Kampermann* πλαστούργησε ἓναν φιντεϊστικὸ - ἀνιμιμιστικὸ ἀντιορθολογιστικὸ τύπο δράστη. Στὴν κατασκευὴ του συνέβαλε καὶ ὁ νεοκαντιανὸς *E. Merger* πού

τόν ὀνόμασε «ἀξιολογικό», καὶ ὅπως ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι σὲ σύμπτωση μὲ τὸν ἐγκληματολογικὸν τύπο δράστη. Ὁ τύπος αὐτὸς δράστη ἔχει ἓνα *a priori* «νομικὸ φρόνημα», προῖόν τῆς ἐκ γενετῆς ὑπαρξῆς στὸν ἄνθρωπο μιᾶς «νομικῆς προσωπικότητος». Ἡ ἀρνητικὴ ἀλλοίωση, κατάπτωση καὶ διαφθορὰ αὐτῆς τῆς *a priori* ὑποστασιακῆς «νομικῆς βούλησης» ἀπέναντι στὸ δίκαιο στὴ διαδρομὴ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ αἰτία κάθε ἐγκλήματος. Ὁ παραπάνω τύπος δράστη οὔτε μὲ τὸν ἀφηρημένο τύπο δράστη τῶν «κλασσικῶν», ἔχει σχέση, οὔτε μὲ τὸν ἐγκληματολογικὸν τύπο δράστη τῶν «συγχρόνων» (ἀντιπρόσωποι τῶν διαφορῶν ἀποχρώσεων τῆς «ἀνθρωπολογικῆς - κοινωνιολογικῆς ποινικῆς σχολῆς»), ἀλλὰ τὸ ἐσωτερικὸ περιεχόμενο τοῦ «νομικοῦ φρονήματος» του, πληροῦται ἀναγκαστικὰ μὲ πολιτικὸ καὶ κοσμοθεωρητικὸ ὕλικό. Ἡ δομὴ τοῦ ἀντιορθολογιστικοῦ τύπου δράστη στερεῖται νομικῶν καὶ ἐγκληματολογικῶν ἐσωτερικῶν κριτηρίων. Γιατὶ ἡ ἀρνητικὴ ἀλλοίωση τοῦ «νομικοῦ φρονήματος» ἀπέναντι στὸ δίκαιο, εἶναι ἓνα κριτήριο ἐξωτερικόν, κενὸ ἐσωτερικά. Ἐνῶ ὁ τύπος δράστη τῶν «κλασσικῶν» ἔχει ὡς περιεχόμενο τὴν πράξη τοῦ δράστη, ὁ ἐγκληματολογικὸς τύπος δράστη τῶν συγχρόνων ἔχει ὡς περιεχόμενο τὴν πράξη σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ὑποτροπή καὶ τὴν ἔξῃ. Ἀλλὰ ὁ ἀντιορθολογιστικὸς τύπος δράστη δὲν ἔχει ὡς περιεχόμενόν οὔτε τὴν πράξη οὔτε τὰ ἄλλα ἐγκληματολογικὰ κριτήρια. Περιεχόμενο ἔχει ἀπλῶς τὴν βούληση καὶ μάλιστα τὴν ἀλλοίωση τοῦ «νομικοῦ φρονήματος» ἀπέναντι στὸ δίκαιο. Ἔτσι τελικὰ καταφεύγει ὁ ἀντιορθολογιστικὸς τύπος δράστη σὲ πολιτικὰ - κοσμοθεωρητικὰ κριτήρια, ποὺ καθίστανται καὶ τὰ ἀποφασιστικὰ κριτήρια καὶ ὁ πυρήνας τοῦ ἀντιορθολογιστικοῦ τύπου δράστη. Ὁ λόγος τῆς κατασκευῆς ἔτσι τοῦ ἀντιορθολογιστικοῦ τύπου δράστη, ἦταν ὅτι ἔπρεπε ἡ δομὴ του νὰ ἔχει ὡς βασικὸ ὕλικό τὴν βούληση καὶ ὄχι τὴν πράξη ἢ τὰ ἐγκληματολογικὰ στοιχεῖα. Ὁ σκοπὸς ἦταν ἡ ποινικοποίηση τῆς βούλησης, τῶν πολιτικῶν ἀντιθέτων.

Ἡ «ποινικὴ θεωρία τῆς βούλησης» δίδαξε τὴν κατάργηση τῆς «τυπικῆς» (ἀντικειμενικῆς) ὑπόστασης τῶν ἐγκλημάτων καὶ τὴν ἀντικατάσταση τῆς τυποποίησης τῶν ἐγκλημάτων, πρωταρχικὰ μὲ βάση τὴν πράξη καὶ δευτερεύοντα μὲ βάση τὶς κατηγορίες τῶν ἐγκληματολογικῶν τύπων δραστῶν, ἀπὸ τὴν τυποποίηση μὲ βάση τὸν παραπάνω τύπο δράστη καὶ τὴν «νομικὴ» ἐγκληματικὴ του βούληση. Δίδαξε ἀκόμα τὴν κατάργηση τοῦ διαχωρισμοῦ τοῦ «ἄδικου» ἢ κοινωνικὰ ἐπικίνδυνου χαρακτήρα μιᾶς πράξης, ἀπὸ τὴν «ἐνοχή» (ὑποκειμενικὴ ὑπόσταση) καὶ γενικὰ τὴν ἀνυπαρξία τοῦ χωρισμοῦ, σὲ ἀντικειμενικά - ἐξωτερικά καὶ ὑποκειμενικά - ἐσωτερικά, στοιχεῖα τοῦ ἐγκλήματος. Ὁ λόγος ἦταν νὰ ἐπιτύχῃ ἔτσι τὴν ὑποκειμενικοποίηση τοῦ «ἄδικου» καὶ τὴν ἀντικειμενικοποίηση τῆς βούλησης. Ὁ σκοπὸς ἦταν ἡ ποινικοποίηση τῆς βούλησης στὴ θέση τῆς πράξης καὶ ἡ ὑποκειμενικοποίηση γενικὰ τοῦ ποινικοῦ δικαίου. Ἀ-

φορμὴ ἔδωσε τὸ ἀδιέξοδο ποὺ ὁδηγήθηκε τὸ ποινικὸ δίκαιο — τὸ ἔξω ἀπὸ τὰ πλαίσια τῆς «ἀνθρωπολογικῆς — κοινωνιολογικῆς σχολῆς» — ἀπὸ τὴν αὐτόνομη καὶ ἀφηρημένη ἐξέταση, ἐπεξεργασία καὶ κατασκευὴ, τῶν συστηματικῶν στοιχείων τῆς ἔννοιας τοῦ ἐγκλήματος, ἀπὸ τοὺς νεοκαντιανικοὺς νομικοὺς. Ἡ αὐτοτελὴς ἐπεξεργασία τῆς «τυπικῆς» ὑπόστασης τοῦ «ἄδικου» τῆς «ἐνοχῆς», τῆς «πράξης», τοῦ «δράστη» καὶ ἡ ἀφηρημένη νοητικὴ σπουδὴ τους, ἔξω ἀπὸ τὰ δοσμένα τῆς ἐγκληματολογίας, κατάληξε στὴν διάσπαση τῆς ἐνότητος τῆς συστηματικῆς ἄρθρωσης τῆς ἔννοιας τοῦ ἐγκλήματος καὶ στὴν ἀποξένωση ἀπὸ τὴν ἐγκληματικὴ πράξη καὶ τὸν ἐγκληματικὸν δράστη.

Ζήτησε ἐπίσης ἡ «ποινικὴ θεωρία τῆς βούλησης» μὲ τὸν Schaffstein τὴν ἀντικατάσταση τοῦ δικαιώματος ἢ τοῦ «ἐννόμου ἀγαθοῦ», ὡς ἀντικειμένου τῆς ἐγκληματικῆς προσβολῆς καὶ συνεπῶς βάσης μαζὶ μὲ τὴν πράξη καὶ τὶς ἐγκληματολογικὲς κατηγορίες δραστῶν τῆς τυποποίησης τοῦ εἰδικοῦ μέρους τῶν ποινικῶν κωδίκων καὶ τῶν «εἰδικῶν» ποινικῶν νόμων, ἀπὸ τὴν ὑποχρέωση καὶ τὸ καθήκον. Ὅπως εἶναι γνωστὸ ἡ στάθμιση τῶν δικαιωμάτων ἢ τῶν «ἐννόμων ἀγαθῶν», δηλ. τῶν συμφερόντων ποὺ ἔχουν ἀναγνωρισθῇ ἀπὸ τὸ δίκαιο λ.χ. ἡ σωματικὴ ἀκεραιότητα, ἡ ζωὴ, τιμὴ, ἰδιοκτησία κλπ., γίνεται μὲ κριτήριο οἰκονομικὲς - κοινωνικὲς, ἰδεολογικὲς ἢ μεταφυσικὲς ἀρχὲς καὶ ἐκτιμήσεις, π.χ. κεφαλαιοκρατισμοῦ, ἀπολυταρχισμοῦ, ἀνθρωπισμοῦ, φιλελευθερισμοῦ (οἰκονομικοῦ, πολιτικοῦ, ἀτομικιστικοῦ), σοσιαλισμοῦ, θρησκείας κλπ. Τὸ ἔγκλημα ὁμῶς ἀντιμετωπίζεται ἀπὸ τὴν «ποινικὴ θεωρία τῆς βούλησης» καὶ γενικὰ τὴν «ἀντιορθολογιστικὴ ποινικὴ σχολή» ὄχι ὡς προσβολὴ ἢ διακινδύνευση δικαιωμάτων ἢ «ἐννόμων ἀγαθῶν», ἀλλὰ ὡς ἄρνηση ὑποχρεώσεων, ἀνυπακοὴ σὲ καθήκοντα, ὡς ποσοπικὴ παραβίαση τοῦ καθήκοντος πλίστης στὴν «φυλετικὴ» κοινότητα τοῦ Γ' Ράιχ. Γιὰ τὴν θεωρία αὐτὴ καὶ ὅλο τὸ ἀντιορθολογιστικὸ ποινικὸ κίνημα πρέπει νὰ κατανοηθεῖ τὸ δικαίωμα ἢ «ἐννομο ἀγαθόν», ὡς βάση μαζὶ μὲ τὴν πράξη καὶ τὶς ἐγκληματολογικὲς κατηγορίες δραστῶν, τῆς τυποποίησης τῶν ἐγκλημάτων γιατί δημιουργεῖ τὸ ἀμυντικὸ δίκαιο τοῦ ἀποτελέσματος, ἐνῶ ἡ θεωρία αὐτὴ θέλει νὰ μεταβάλλῃ τὸ ποινικὸ δίκαιο σὲ ἐπιθετικὸ κατὰ τῆς ἐγκληματικῆς βούλησης «ὁ ἐγκληματίας δέον στὸ ἔξῃς νὰ τρέμῃ» εἶχε δηλώσει ὁ ὑπουργὸς Δικαιοσύνης Frank. Βάση τῆς τυποποίησης τῶν ἐγκλημάτων τοῦ ἐπιθετικοῦ δικαίου, θὰ εἶναι ἡ ὑποχρέωση, τὸ καθήκον καὶ ἡ βούληση τοῦ ἀντιορθολογιστικοῦ τύπου δράστη. Ἡ ἀντικατάσταση αὐτὴ ὁδηγεῖ στὴν ἐξίσωση νομικῶν ὑποχρεώσεων καὶ ἠθικῶν καθηκόντων καὶ στὴν οἰκοδόμησις ἔτσι ἀξιοποίνου, ποὺ στοιχεῖα τῆς δομῆς του εἶναι ἡ ταύτιση τοῦ ἀνήθικου μὲ τὸ ἄδικο καὶ τὸ ἀξιόποινον. Ἀκόμα ὁδηγεῖ ἡ ἀντικατάσταση αὐτὴ στὴν ὑποκειμενικοποίηση τῆς ἐννοίας τοῦ «ἄδικου» ἢ τοῦ κοινωνικὰ ἐπικινδύνου χαρακτήρα μιᾶς πράξης, καὶ στὴν κατάργησις κάθε χωρισμοῦ μὲ τὴν ὑποκειμενικὴ συστηματικὴ ἔννοια τῆς

«ένοχης». Στην προσπάθειά του αυτή κατά του δικαιώματος ή του «έννομου αγαθού» ως βασικού στοιχείου της τυποποίησης του ποινικού δικαίου και ως κέντρου βάρους της έρμηνείας των ποινικών νόμων συνεπώς, ο Schaffstein βοηθήθηκε και από τον Callas. Οι λόγοι της προσπάθειας ανατροπής του δικαιώματος ή του «έννομου αγαθού» από την κεντρική θέση που κατέχει στην τυποποίηση και έρμηνεία του ποινικού δικαίου ήταν, ή διαγραφή της έννοιας του δικαιώματος και από το ποινικό δίκαιο, ή ταύτιση ναζιστικής ήθικης και ποινικού δικαίου. 'Ο σκοπός ήταν να καταργήσει και να συγχίσει τα όρια μεταξύ έπιτρεπτού και αξιόποινου, και να έπιτρέψει την ποινικοποίηση κάθε έκδήλωσης της δημοσίας ή κοινωνικής ζωής.

Η «ποινική θεωρία της βούλησης» επεδίωξε ακόμα την «αυτονόμηση» των ποινικών δρών που το περιεχόμενό τους το διάπλασαν οι άλλοι τομείς του δικαίου, όπως π.χ. «κυριότητα» το αστικό δίκαιο, «έμπορος» το έμπορικό δίκαιο, «ίσότητα» «έλευθερία» το συνταγματικό δίκαιο. Αποπειράθηκε ή θεωρία αυτή να πλάσει ποινικά αυτοτελές περιεχόμενο αυτών των δρών του ποινικού δικαίου, που έχουν δάνειο περιεχόμενο. 'Ο λόγος ήταν ή αποδέσμευση του ποινικού αντιορθολογιστικού δικαίου από το ορθολογιστικό περιεχόμενο αυτών των δρών, που τους κατασκεύασαν αιώνες νομικού ορθολογισμού από τους Ρωμαίους ως την σύγχρονη εποχή. 'Ο σκοπός ήταν ή νομιμοποίηση κάθε αυθαιρεσίας του ποινικού νομοθέτη και δικαστή.

Η «ποινική θεωρία της βούλησης» απαίτησε την απαλλαγή της έννοιας του έγκλήματος από την άφηρημένη νοητική γενίκευση του ως τότε ισχύοντος γερμανικού ποινικού νόμου, και την υποκατάστασή της, και γενικά την υποκατάσταση των γραπτών ποινικών κανόνων γενικής ισχύος, από την «συγκεκριμένη τάξη και μορφή» όπως π.χ. στρατός, έκκλησία, οικογένεια με τους είδικους έσωτερικούς κανόνες τους, της αντιορθολογιστικής θεωρίας του K. Schmitt. Έτσι ή τυποποίηση με βάση τον αντιορθολογιστικό τύπο δράστη, θα συμπληρωνόταν με την ένταξη αυτού του δράστη σε μια από τις «συγκεκριμένες τάξεις και μορφές». 'Ο λόγος ήταν ή ανατροπή της ορθολογιστικής γενίκευσης και ρύθμισης και ο κατακερματισμός της σε ρυθμίσεις είδικές, που θα πήγαζαν από κάστες ή ομάδες. 'Ο σκοπός ήταν ή ανατροπή της ποινικής ισότητας των πολιτών.

Η «ποινική θεωρία της βούλησης» δίδαξε επίσης, ότι το έγκλημα δεν πρέπει να συλλαμβάνεται νοκρατικά, αλλά να θεωρηται μέσω του «βιώματος», της «διαίσθησης», της «ένόρασης», του «ένστικτου», με την βοήθεια και του συμβολισμού των λέξεων, δηλαδή της λεξιμαγείας. 'Ο λόγος ήταν ότι ή θεωρία αυτή είχε κηρύξει τον πόλεμο στο λογικό και είχε υιοθετήσει ως γνωσιολογικές μεθόδους την «ένόραση», το «βίωμα», την «διαίσθηση», καθώς και την αδυναμία της ορθολογιστικής σύλληψης του τύπου δράστη που κατασκεύασε. 'Ο σκοπός ήταν ότι έν όνόματι του «βιώμα-

τος», της «ένόρασης», της «διαίσθησης», και του «ένστικτου» μπορούσε να κάνει μια υποκειμενική μεροληπτική τοποθέτηση και έρμηνεία του έγκλήματος, με βάση την βούληση και όχι την πράξη, το a priori «νομικό φρόνημα» και το πολιτικό - κοσμοθεωρητικό πιστεύω, και όχι την έξωτερικήυση σε πράξη, υποτροπή έξη.

Το στυλ τέλος της «ποινικής θεωρίας της βούλησης» και γενικά του αντιορθολογιστικού ποινικού κινήματος ήταν μια άποτυχημένη απόπειρα μίμησης του στυλ του F. Nietzsche, και μια προσπάθεια νόθευσης του έπιστημονικού στυλ του ποινικού δικαίου, με την φραστική χλιδή και το «διονυσιακό» λεκτικό του «μεθυσμένου ιδεαλισμού» του Nietzsche.

Η «αντιορθολογιστική ποινική σχολή» με τον υποκειμενικό αντιορθολογιστικό ιδεαλισμό της, έμφανίστηκε στην Γερμανία όταν ο ορθολογιστικός αντικειμενικός ιδεαλισμός των νεοκαντιανών νικήθηκε, στην πάλη του με τις διάφορες αποχρώσεις της «άνθρωπολογικής - κοινωνιολογικής ποινικής σχολής» των E. Ferri, C. Lombroso, F. Liszt, Carofalo, van Hamel, Prins, Tarde κλπ., που μεταμόρφωσαν το ποινικό δίκαιο από δόγμα σε έπιστήμη. Τα μόνα που πέτυχε ο ποινικός νεοκαντιανισμός ήταν να έξορίσει από το ποινικό δίκαιο που διδάσκονταν στα γερμανικά πανεπιστήμια την κοινωνιολογία, την έγκληματολογία, τις φυσικές έπιστήμες, να μεταφυσικοποιήση την πλειοψηφία της γερμανικής ποινικής σκέψης και να όδηγήσει το γερμανικό ποινικό δίκαιο ως έρμηνεία και εφαρμογή σε βαθεία κρίση. Το ποινικό δίκαιο τον καιρό της δεσποτείας των νεοκαντιανών στα γερμανικά πανεπιστήμια, έτεινε να λυώσει σ' ένα σύστημα αξιών, όπου κεντρική έννοιά του έγινε αντί του γεγονότος του έγκλήματος ή μεταφυσική «άξια» που προσβάλλονταν από το έγκλημα και ή ποινή αντικαταστάθηκε από την «μομφή».

Το αντιορθολογιστικό ποινικό κίνημα με κύριο προϊόν του την «ποινική θεωρία της βούλησης» προσπάθησε να αντιτάξει στους «συγχρόνους» αντί της λογικής των έπιχειρημάτων, τον μυστικισμό της «ένόρασης», την μεταφυσική της «διαίσθησης», τον συναισθηματισμό του «βιώματος», την τυφλότητα του «ένστικτου», καθώς και την λεξιμαγεία. Στις έγκληματολογικές κατηγορίες δραστών των «συγχρόνων» αντιπαράταξε ένα άνιμιστικό - φιντεϊστικό, αντιορθολογιστικό τύπο δράστη, με την άπριοριστική φυσιογνωμία του. Δημιούργησε μια «μυθική» έννοια του έγκλήματος και έμπασε στο ποινικό δίκαιο τον υποκειμενικό ιδεαλισμό, τον αντιορθολογισμό, τον μυστικισμό, τον συναισθηματισμό, τον φιντεϊσμό, και τον άνιμισμό. Θεώρησε το έγκλημα όχι ως κοινωνικό βασικά προϊόν και δευτερεύοντα ως βιολογικό, αλλά ως αποκλειστικό προϊόν της δικαϊκής διαφθοράς, του a priori υποστασιακού «νομικού φρονήματος» της εκ γενετής «νομικής προσωπικότητας» του ανθρώπου. Συνεπώς έκρινε το κράτος άνεύθυνο για το έγκληματικό φαινόμενο, και την κοινωνιολογία, έγκληματολογία, φυσικές έπιστήμες σχεδόν ά-

χρηστες για την μελέτη της πραγματικότητας του έγκλήματος. Η «ποινική θεωρία της βούλησης» στάθηκε μια αντιδραστική θεωρία, στην ιστορία των ποινικών θεωριών. Το μόνο που πέτυχε το αντιορθολογιστικό ποινικό κίνημα στην Γερμανία, ήταν να δώσει με την «ποινική θεωρία της βούλησης», το ένα από τα δύο θεωρητικά - νομικά βάθρα, για τον τρόπο του «δικαίου» των ναζί.

III

Το δεύτερο θεωρητικό - νομικό στήριγμα του τρόμου του «δικαίου» των ναζί, ήταν η ναζιστική πολιτειολογία. Ο σκελετός της συγκροτήθηκε με βάση τις διδασκαλίες του Γάλλου Duguit, ιδρυτή και κυριώτερου αντιπροσώπου των λεγομένων «θετικών θεωριών» για το κράτος. Η διδασκαλία αυτή του Duguit σπονδύλωσε πολιτειολογικά και όλους τους άλλους φασισμούς πλην του γιαπωνέζικου. Ο Γερμανός Hegel που αποθέωσε το κράτος γράφοντας «το κράτος είναι ο θεός πάνω στη γη», παρ' όλο το νομικό έθνικισμό των ναζιστών, δεν επηρεάσε καθόλου την ναζιστική πολιτειολογία. Ο λόγος ήταν ότι ο Hegel βαρυνόταν με την ανάσταση της αρχαίας διαλεκτικής που είχε θάψει η χριστιανική ιδεολογία, σαν λογικής μεθόδου. Ακριβώς αυτήν την διαλεκτική την πήραν οι Marx - Engels και την ξανάστησαν σε υλιστική βάση, αυτήν την ανεκτίμητη εισφορά του Hegel στην γέννηση και δημιουργία του μαρξισμού, δεν μπορούσαν να συγχωρέσουν οι ναζί. Εκτός απ' αυτό ο Hegel ήταν και μεγάλος ορθολογιστής και τον ορθολογισμό οι ναζί τον θεωρούσαν «φρονιά της ζωής».

Ο Duguit δίδαξε την κατάργηση της αρχής της λαϊκής κυριαρχίας και την αντικατάστασή της από την αρχή της κυριαρχίας του κράτους. Το κράτος είναι για τον Duguit η πηγή κάθε εξουσίας και όχι ο λαός. Διατύπωσε ακόμα την άποψη ότι το άτομο, οι άνθρωποι και ομάδες και νομικές ενώσεις δεν έχουν μέσα στο κράτος και απέναντί του δημόσια υποκειμενικά δίκαια (δικαιώματα), αλλά μόνο υποχρεώσεις - καθήκοντα. Αρνήθηκε ακόμα ο Duguit την «νομική προσωπικότητα» του κράτους, ως μεταφυσικό νομικό κατασκεύασμα. Ο Duguit σάρκασε την αντιπροσωπευτική δημοκρατία και την σοσιαλιστική αντίληψη για την πάλη των τάξεων. Δίδαξε δε ότι αυτές πρέπει να υποκατασταθούν από την συνεργασία των τάξεων μέσα σ' ένα «συντεχνιακό κράτος». Τέλος, ο Duguit δογματίσε ότι πάνω από το γραπτό δίκαιο και τους κανόνες του θετικού δικαίου υφίσταται ένα ανώτερο άγραφο δίκαιο, που πρέπει να επικρατεί όταν συγκρούονται οι ρυθμίσεις του με τις ρυθμίσεις των γραπτών δικαίων κανόνων.

Οι ναζί πολιτιολόγοι την μόνη ουσιαστική αλλαγή και συνεισφορά που έκαναν στην παραπάνω πολιτειολογική θεωρία ήταν η έννοια του «αρχηγού κράτους», όπου ο Führer (αρχηγός) αντικαθιστά το κράτος ως κυρίαρχος. Ο νόμος είναι διαταγή του Führer, χωρίς να είναι αναγκαίο να περιβάλλεται τους νομικούς τύπους και όχι διαταγή του κράτους, που εκ-

φράσθηκε με τα νομοθετικά όργανα και δημοσιεύθηκε. Την ναζιστική πολιτειολογία διευκόλυνε στην αποδοχή της από τους νομικούς ή παράδοση της «οργανικής θεωρίας» για το κράτος με την δικαίωση του αυταρχικού κράτους που είχε πετύχει στην Γερμανία.

IV

Ο Α. Hitler κατάκτησε την εξουσία χάρη στην βοήθεια του Προέδρου της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης Hindenburg και των μονοπωλητών - ολιγοπωλητών «βαρώνων του Ρούρ», καθώς και της милитарιστικής κάστας των Πρώσων τσιφλικάδων «γιουγκερς». Κρίσιμη και αποφασιστική για την μοίρα της Δημοκρατίας και την τύχη του Συντάγματος της Βαϊμάρης υπήρξε η εφαρμογή του περιεχομένου των διατάξεων της παραγράφου 2 του άρθρου 48 του Συντάγματος από τον Hindenburg τον Φλεβάρη του 1933, στις παραμονές των εκλογών της 5 Μαρτίου 1933, που η ισχύς του διατηρήθηκε και μετά τις εκλογές. Αφορμή να τεθεί σε ισχύ το άρθρο 48 του Συντάγματος έδωσε η πρόκληση του έμπρηστου του κτιρίου του Ράιχσταγ (Βουλής) από τους ναζί, που επιρρίφθηκε απ' αυτούς στους Γερμανούς κομμουνιστές. Οι διατάξεις του άρθρου 48 του Συντάγματος της Βαϊμάρης έχουν ως εξής:

«Εάν Χώρα τις δεν εκπληροί τα κατά το πολίτευμα ή τους νόμους της Έπικρατείας επιβαλλόμενα αυτοίς καθήκοντα δύναται ο πρόεδρος της Έπικρατείας να εξαναγκάσει αυτήν εις τούτο τη βοήθεια της ενόπλου δυνάμεως.

Ο πρόεδρος της Έπικρατείας δύναται εάν εν τη Έπικρατεία διετάχθη ή απειλείται σοβαρώς ή δημοσία ασφάλεια και τάξις να λάβη τα προς αποκατάστασιν αυτής αναγκαία μέτρα, τη βοήθεια εν ανάγκη και της ενόπλου δυνάμεως. Προς τον σκοπόν τούτον δύναται τα αναστείλει προσωρινώς εν όλω ή εν μέρει, την ισχύ των άρθρων 114, 115, 117, 118, 123, 124 και 153 καθιερούμενων θεμελιωδών δικαίων.

Πάντα τα συμφώνως προς τας παραγράφους 1 και 2 του παρόντος άρθρου ληφθέντα μέτρα ο πρόεδρος της Έπικρατείας οφείλει να καταστήση γνωστά εις το Reichstag. Τα μέτρα ταύτα τίθενται εκτός ισχύος τη αίτήσει του Reichstag.

Επικειμένου κινδύνου εκ της αναβολής δύναται η Κυβέρνησις πάσης Χώρας να λάβη προσωρινώς διά την ιδίαν αυτής περιφέρειαν μέτρα εκ των της § 2 αναφερομένων. Τα μέτρα ταύτα αίρονται τη αίτήσει του προέδρου της Έπικρατείας ή του Reichstag.

Αί λεπτομέρειαι ορίζονται διά νόμου της Έπικρατείας».

Τα δικαιώματα που το παραπάνω άρθρο δίνει στον πρόεδρο της Δημοκρατίας της Βαϊ-

μάρης είναι αληθινά «καιοσαρικά». Το κράτος προσωποποιούμενο από τον πρόεδρο τίθεται πάνω από τον λαό ουσιαστικά και είναι η πηγή της κυριαρχίας. 'Αντιφατική και πλατωνική δὲ παραμένει ἔτσι ἡ διακήρυξη, ἀπὸ τὸ Σύνταγμα τῆς Βαϊμάρης, σὲ ἄλλο ἄρθρο τοῦ τῆς ἀρχῆς τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας σὰν πηγῆς ἐξουσιῶν. Γιατὶ ἡ ἀρχὴ τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας συγκεκριμενοποιεῖται καὶ μορφοποιεῖται, στὴν κατὰ περιεχόμενο ἄσκηση τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων καὶ πολιτικῶν (λαϊκῶν) ἐλευθεριῶν. 'Ακριβῶς τὰ συνταγματικὰ θεμελιακὰ αὐτὰ δικαιώματα εἶναι στὴ διάκριση τοῦ Ράιχ ὡς κυριάρχου, καὶ ἀπέναντί του οὔτε τὰ ἄτομα, οὔτε οἱ 'Ομόσπονδες Χῶρες μποροῦν νὰ ἀντιτάξουν κανένα συνταγματικὸ δικαίωμα, δταν τὸ θελήσῃ τὸ Ράιχ καὶ χρησιμοποιήσῃ τὸ τὸ ἄρθρο 48. 'Ἐτσι ἀπὸ θεμελιακὰ τὰ συνταγματικὰ δικαιώματα, τὰ ἀτομικὰ δικαιώματα καὶ οἱ ἐλευθερίες ὑποβιβάζονται σὲ κοινὰ δικαιώματα. Συνεπῶς δὲν ὑφίσταται ἡ ἔννοια τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας, ὅπως τουλάχιστον τὴν διαμόρφωσε ἡ γαλλικὴ ἐπανάσταση καὶ τὰ ἀστικοδημοκρατικὰ κινήματα ποὺ τὴν ἀκολούθησαν —μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὸ ἐλληνικὸ τοῦ 1821 —καὶ τὴν ἀποτύπωσαν στὰ συντάγματα ποὺ θέσπισαν. Στὸ Σύνταγμα τῆς Βαϊμάρης ἐπέζησε ἡ πρωσσικὴ μοναρχικὴ καὶ αὐτοκρατορικὴ ἀντίληψη γιὰ τὸ κράτος ὅπως τὴν ἐπεξεργάστηκε ἡ «ὀργανικὴ» γιὰ τὸ κράτος θεωρία. 'Ἐξ ἄλλου, τὸ ἄρθρο αὐτὸ ἀποκλείει τὸ δικαίωμα τοῦ ἀποχωρισμοῦ, μιᾶς 'Ομόσπονδης Χώρας, ἀπὸ τὴν 'Ομοσπονδιακὴ Γερμανικὴ Δημοκρατία.

'Αντιγραφὴ τῆς παρ. 2 τοῦ ἁρθροῦ 48 τοῦ Συντάγματος τῆς Βαϊμάρης ἀποτελεῖ τὸ ἄρθρο 15 τῆς Διεθνῆς Σύμβασης τῆς Ρώμης «γιὰ τὴν προάσπιση τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν θεμελιωδῶν ἐλευθεριῶν». Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι ἐν ὀνόματι τοῦ κινδύνου τοῦ προλεταριακοῦ λαοῦ, τὰ κράτη μέλη αὐτῆς τῆς Διεθνῆς Σύμβασης μεταβάλλουν τὴν νομικὴ καὶ οὐσιαστικὴ θέσιν καὶ σχέση λαοῦ καὶ κράτους μὲ βάση τὸ βαϊμαρικὸ πρότυπο καὶ μεταμορφώνουν τὰ θεμελιακὰ συνταγματικὰ δικαιώματα τῶν λαῶν τους σὲ κοινὰ δικαιώματα. 'Απαρνήθηκαν ἔτσι τὰ περισσότερα, τὴν συνταγματικὴ - πολιτειακὴ παράδοσή τους στὸν τομέα αὐτό.

Μίμηση τῆς παρ. 2 τοῦ ἁρθροῦ 48 τοῦ Συντάγματος τῆς Βαϊμάρης συνιστᾷ ἐπίσης καὶ τὸ ἄρθρο 91 τοῦ ἐλληνικοῦ Συντάγματος τοῦ 1952. 'Η μεταβολὴ αὐτὴ ἔγινε ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀναθεώρηση τοῦ Συντάγματος 1911 ἀπὸ τὴν Δ' 'Αναθεωρητικὴ Βουλὴ τοῦ 1946. 'Η διάταξη αὐτὴ τοῦ ἁρθροῦ 91 ἀποτελεῖ τὸ «καιοσαρικὸ» στίγμα, στὸ κατὰ βάση φιλελεύθερο ἂν καὶ ἀναχρονιστικὸ Σύνταγμα — τύπος Συντάγματος τοῦ 19ου αἰῶνα — τοῦ ἔτους 1952. 'Επανάληψη τῆς παρ. 2 τοῦ ἁρθροῦ 48 τοῦ Συντάγματος τῆς Βαϊμάρης κάνει καὶ τὸ ἄρθρο 8 τοῦ παραπάνω Ν.Δ. 4234/1962, μεταρρυθμίζοντας τὸν νόμο ΔΕΘ' «περὶ καταστάσεως πολιορκίας», ποὺ εἶχε συνταχθῇ μὲ τὶς ἀρχὲς τοῦ παλαιοῦ ἀστικοῦ φιλελευθερισμοῦ, εὐθυγραμμίζοντας ἔτσι τὸν νόμο ΔΕΘ' μὲ τὸ ἄρθρο 91 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1952.

Τὴν 21.3.1933 ὁ Hindenburg, ὁ Hitler καὶ ὅλοι οἱ βουλευτὰι τοῦ Ράιχσταγ, πλὴν τῶν κομμουνιστῶν, ἀνακήρυξαν στὸ Πότσδαμ τὸ Γ' Ράιχ στὴ θέσιν τῆς 'Ομοσπονδιακῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας, ἀνοίγοντας ἔτσι τὴν αὐλαία τοῦ δράματος τῆς φασιστικῆς κατάλυσης τῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ Συντάγματος τῆς Βαϊμάρης καὶ τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ. Στὶς 23—3—1933 ὁ Α. Hitler πέτυχε μὲ τὴν ἐξουσιοδότηση τῶν βουλευτῶν τὸ δικαίωμα - ἐξουσία νὰ κυβερνᾷ μὲ «κυβερνητικούς νόμους». Στὴν ἀρχὴ τὸ Ράιχσταγ ἀρνήθηκε νὰ συγκατατεθεῖ στὴν ἀπαλλοτρίωση τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας, ἀλλὰ ὁ Hitler ἐφαρμόζοντας τὸ ἄρθρο 48 τοῦ Συντάγματος τῆς Βαϊμάρης συνέλαβε τοὺς κομμουνιστὲς βουλευτὲς καὶ ἔτσι πέτυχε ἀπὸ τὸ πανικόβλητο πιά Ράιχσταγ, χωρὶς οἱ ναζὶ νὰ ἔχουν σ' αὐτὸ τὴν πλειοψηφία, νὰ τοῦ δώσῃ δικτατορικὰ δικαιώματα - ἐξουσίες.

Οἱ ναζὶ ἀνεμπόδιστα πιά προχώρησαν στὴν φασιστικοποίησιν τοῦ κράτους καὶ τῆς δημοσίας ζωῆς. Διάλυσαν στὶς 3-5-1933 τὰ συνδικάτα τῶν ἐργατῶν καὶ ἱδρυσαν δική τους ἔνωση, ὅπου ἡ ἐγγραφὴ τῶν ἐργατῶν σ' αὐτὴ ἦταν ὑποχρεωτικὴ. Μὲ νόμο τῆς 14 'Ιουλίου 1933 θέσπισαν τὸ ναζιστικὸ κόμμα ὡς τὸ μόνο νόμιμο κόμμα τῆς Γερμανίας, ἡ ἱδρυση, διατήρηση ἢ ἀναβίωση ἄλλου κόμματος χαρακτηρίσθηκε ἔγκλημα. 'Απὸ τὶς νομικὲς διατάξεις τοῦ τελευταίου αὐτοῦ ναζιστικοῦ διατάγματος εἶναι ἀντιγραμμένες οἱ διατάξεις τοῦ ἁρθροῦ 7 τοῦ παραπάνω νομοσχεδίου ὅπως ἀπόδειξε στὴν Νομοθετικὴ 'Επιτροπὴ 'Εξουσιοδότησης τῆς Βουλῆς στὴν συζήτηση γιὰ τὸ ἄρθρο αὐτό, ὁ βουλευτὴς κ. Γ. Μαῦρος, ποὺ προσκόμισε καὶ αὐτὸ τὸ ναζιστικὸ διάταγμα.

Στὶς 28 'Ιούνη 1935 μεταρρυθμίσθηκαν ὁ γερμανικὸς Ποινικὸς Κώδικας καὶ ὁ Κώδικας Ποινικῆς Δικονομίας. 'Η μεταρρύθμιση θὰ ἴσχυε ἀπὸ 1 Σεπτέμβριον 1935. Οἱ μεταρρυθμίσεις αὐτὲς ἔγιναν σύμφωνα μὲ τὶς ἀπόψεις τῆς «ποινικῆς θεωρίας τῆς δούλησης» καὶ γενικὰ τὶς ἀπόψεις τοῦ ποινικοῦ ἀντιορθολογιστικοῦ κινήματος.

'Η παρ. 2 τοῦ γερμανικοῦ Ποινικ. Κώδικα ἄλλαξε καὶ διατυπώθηκε ὡς ἀκολούθως :

«Τιμωρεῖται ὅστις πράττει ὅτι ὁ νόμος θεωρεῖ ὡς ἀξιόποινον ἢ ὅτι εἶναι ἀξιόποινον κατὰ τὰς βασικὰς ἀρχὰς ἐνὸς ποινικοῦ νόμου ὡς καὶ κατὰ τὸ ὑγιὲς περὶ δικαίου συναίσθημα τοῦ λαοῦ. 'Εφ' ὅσον ὡς πρὸς τὴν πράξιν, οὐδεὶς νόμος εὕρισκει ἐφαρμογὴν, αὕτη τιμωρεῖται κατὰ τὸν νόμον τοῦ ὁποίου ἡ βασικὴ ἀρχὴ προσήκει εἰς αὐτὴν ἀκριβέστερα».

'Επίσης μεταρρυθμίσθηκε καὶ ἡ παρ. 2α τοῦ γερμανικοῦ Ποινικοῦ Κώδικα σὲ βάρος τοῦ κατηγορουμένου. Μὲ τὴν νέα διατύπωσή της, ὁ ποινικὸς δικαστὴς δὲν ὑποχρεώνεται νὰ ἐφαρμόσῃ τὸν ἐπιεικέστερο νόμο ποὺ ἴσχυσε γιὰ τὸν κατηγορούμενο, ἀλλὰ ἡ ἐπιλογὴ τοῦ νόμου ἀφήνεται στὴν κρίσιν του. 'Ακόμη ὁ δικαστὴς δὲν δεσμεύεται μὲ τὴν νέα διαμόρφωσίν της στὸ νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν κατηγορούμενο δταν

ή πράξη κηρύχθηκε από νεώτερο νόμο ανέγκλητη, αλλά και πάλι ή επιλογή του νόμου και ή απακλαγή ή μη άφηνόταν στην διακριτική του εύχέρεια:

Μετά την παραπάνω μεταβολή της παρ. 2 του γερμανικού Ποινικού Κώδικα και την κατάργηση με την άλλαγή αυτή της ρωμαϊκής αρχής «*culum crimen nulla poena sine lege*», που δέσποζε με την ισχύ και την άκτινοβολία δόγματος πάνω στο γερμανικό ποιν. δίκαιο, άλλοιώθηκε βασικά και ό όρισμός του έγκλήματος. Για τó ναζιστικό ποινικό δίκαιο έγκλημα ήταν ή άδικη ένοχη και καταλογιστή συμπεριφορά, που είτε ή τυπική της ύπόσταση προβλεπόταν από τόν νόμο, είτε ήταν άξιόποινη κατ' άναλογική έφαρμογή του νόμου, έφ' όσον και στις δύο περιπτώσεις την θεωρεί ως άξιόποινη αυτή την συμπεριφορά τó «ύγιές περί δικαίου συναίσθημα του λαού».

Τό ναζιστικό ποινικό δίκαιο ίδρυσε έτσι παράλληλα με τόν γραπτό νόμο δύο νέες, ισόδυναμες μ' αυτόν, πηγές ποινικών έπιταγών και άπαγορεύσεων, την «άναλογία» και τó «ύγιές περί δικαίου συναίσθημα του λαού». 'Η «άναλογία» μετά από ταλαντεύσεις προσανατολίστηκε σέ «άναλογία δικαίου», σύμφωνα με τις άπόψεις του Wachinger, που δέχθηκε και υπερακόντισε κιόλας ή νομολογία. Έτσι ό εύνουχισμός λ.χ. επεκτάθηκε άναλογικά από μιá κατηγορία σεξουαλικών έγκλημάτων σ' όλα τά σεξουαλικά έγκλήματα. Τόν εύνουχισμό τόν καθιέρωσαν οί ναζί δήθεν ως άσφαλιστικό ποινικό μέτρο, ένω ούσιαστικά ήταν άνεπανόρθωτη ποινή και άναβίωσαν έτσι αυτή την βυζαντινή ποινή κατά τών «ύψηλών» προσώπων. Τό «ύγιές περί δικαίου συναίσθημα του λαού» ήταν ή δεσπόζουσα πηγή, γιατί χωρίς αυτή ούτε ίδρυόταν, ούτε καταλύόταν τó άξιόποινο μιās συμπεριφοράς. Σήμαινε δέ «λαός» όχι με την συνταγματική ή κοινωνιολογική έννοια, «λαός» για την ναζιστική πολιτειολογία ήταν οί «άρχουσες τάξεις» όσες δέν είχαν έκφυλισθή. 'Η *viva vox* (ζωντανή φωνή) τών ήθών και ένίμων της «άρχουσας τάξης» τών «άρείων» κυρίων, δηλαδή τών «βαρύνων του Ρούρ», τών «γιούγκες» και του πολιτικοστρατιωτικού συγκροτήματος που κυβερνούσε στο όνομά τους, δηλαδή του ναζιστικού «ύπόκοσμου - ήμίκοσμου» και της κάστας τών στρατοκρατών, ήταν ή προφορική ήχηρή «δικαϊκή» ρήτρα του «ύγιους περί δικαίου συναίσθηματος του λαού». Έπατη και ύστατη πηγή αυτής της «δικαϊκής» γενικής ρήτρας ήταν ή ναζιστική ιδεολογία, όπως τυποποιόταν στο πρόγραμμα του ναζιστικού κόμματος και έκφραζόταν στους λόγους και τά γραπτά του Α. Hitler, Α. Rosenberg κλπ.

Σκοπό της ποινής οί ναζί διασάλπισαν τόν θάνατο, την έκδίκηση, τόν έξιλασμό με την «σωφρονιστική» φρίκη τών σωματικών ποινών και την καταναγκαστική μεταβολή τών καταδίκων σέ «ινδικά χοιρίδια» λατρικών πειραματισμών. Τιοθέτησαν έτσι την πιο στυγνή άπόχρωση τών λεγόμενων «άπολύτων θεωριών» για την ποινή, την άποψη του I. Kant. Οί σκέψεις για την ποινή του Kant είναι φιλοσοφική μετάφραση της άποτρόπαιας έντολής του «Μωσαϊκού Νόμου» «όφθαλμόν άντι όφθαλμού και

όδόντα άντι όδόντος».

'Η αντίστοιχη μεταβολή του γερμανικού Κώδικα Ποινικής Δικονομίας μεταρρύθμισε μιá σειρά βασικές δικονομικές διατάξεις, πρόσθεσε νέες, διέγραψε άλλες. Κεντρικός στόχος τών άλλαγών αυτών ήταν ή υποχώρηση, ή συμπίεση και ή έξαφάνιση μιās σειράς θεμελιακών δικαιωμάτων του κατηγορουμένου.

Οί ναζί επίσης άφαίρεσαν από τά ποινικά δικαστήρια την έκδίκηση τών λεγομένων «πολιτικών» έγκλημάτων και τά άνέθεσαν σέ πολιτικά δικαστήρια που όνομάζονταν κατ' εύφημισμόν «λαϊκά δικαστήρια» που τά άπάρτιζαν καθαρόαιμοι ναζί.

'Η ρωμαντική «ήθικοποίηση» του δικαίου έν όνόματι του 'Αριστοτέλη, ταύτισε τó ναζιστικό «άνήθικο» με τó άδικο και τó άξιόποινο, με άποτέλεσμα νά συγκρισθούν τά όρια έπηρεπτού άδίκου και άξιοποίνου. 'Ο θεωρητικός, νομοθετικός και δικαστικός ύποκειμενισμός του «ύγιους περί δικαίου συναίσθηματος του λαού» έν όνόματι του Saviny, έφερε την άβεβαιότητα και την άνασφάλεια στο ποινικό, άστικό, έμπορικό, διοικητικό δίκαιο. 'Η προσπάθεια μετατροπής του άμυντικού ποινικού δικαίου της πράξης (άποτέλεσματος) και του όπλου της ποινής σέ έπιθετικό ποινικό δίκαιο άπειλής και καταστολής του άνθρωπίνου φρονήματος (βούλησης, στοχασμού, ιδεών, συναισθημάτων), για την επικράτηση της ναζιστικής φατρίας, έν όνόματι δήθεν του δόγματος «κανένα έγκλημα χωρίς ποινή», είχε ως συνέπεια νά μεταβληθή τó ποινικό δίκαιο σέ όργανο τυρανίας. 'Η μεταβολή της ποινικής δικονομίας σέ μέσο ώρίμανσης τών κατηγορουμένων για «όμολογία» και μέθοδο κατασκευής «ένόχων», ή ίδρυση ειδικών ναζιστικών «λαϊκών δικαστηρίων» στα όποια παραπέμπονταν οί δράστες τών άντιναζιστικών έκδηλώσεων και ενεργειών που θεωρούνταν ως «πολιτικοί έγκληματίες» είχε ως άποτέλεσμα, τόν άφανισμό τών δικονομικών δικαιωμάτων τών κατηγορουμένων για «κοινά» ή «πολιτικά» έγκλήματα, μεταβαλλομένων έτσι τών κατηγορουμένων σέ «άντικείμενα» της ποινικής άνάκρισης και δίκης. 'Η μεταβολή της «σωφρονιστικής» σέ μέσο βασανισμού, για την έξιλέωση τών καταδίκων έν όνόματι του Kant, κατάντησε τούς καταδίκους σέ άντικείμενο άσκησης κάθε είδους σαδισμού. 'Η κατάργηση όχι μόνον τών συνταγματικών άτομικών δικαιωμάτων και πολιτικών (λαϊκών) έλευθεριών, αλλά ούσιαστικά στην πράξη κατάλυση κάθε ίχνους δημοσίου δικαιώματος, από τó «άρχηγικό κράτος», με την συνοδεία μιās άδυσώπητης διοικητικής - άστυνομικής καταπίεσης, έφερε κατάργηση της έννοιας του «πολίτη». Όλα αυτά έκαναν νά γεννηθή στην ναζιστική Γερμανία, ό φοβερότερος και καταθλιπτικότερος τών τρόμων, ό τρόμος του «δικαίου».

'Η ποινική βία και ό διοικητικός - άστυνομικός καταναγκασμός κάτω από τή λάμψη της ύποβλητικής και σαγηνευτικής όνομασίας «δίκαιο» - που ή πρώτη άρχέγονη έτυμολογική του σημασία είναι «δικαίωμα» - ώργανώθηκε με τευτονική ψυχρή συστηματικότητα, σέ ποινική τυραννία και σέ διοικητική - άστυνομική τρομοκρατία και άσκήθηκε άντικοινωνικά και άπάνθρωπα για νά δημιουργήση τó άγχος του

«δικαίου» καὶ νὰ μεταμορφώσει ἔτσι τοὺς πρώην πολίτες, ψυχικὰ - πνευματικὰ σὲ ὑποκείμενα τοῦ ἄγχους τοῦ «δικαίου» καὶ σὲ ἄβουλους φοβισμένους ἀγχῶδεις «ὑπηκόους» τοῦ τρόμου τοῦ «δικαίου». Καὶ ὁ τρόμος τοῦ «δικαίου» σίγησε κάθε φωνὴ λογικῆς, ἐλευθερίας, ἀνθρωπισμοῦ στὴν ναζιστικὴ Γερμανία. Ἐνῶ σὰν μεταθανάτιος σαρκασμὸς, γιὰ τοὺς πρώην αὐτοὺς πολίτες, ἤχοῦσαν τὰ λόγια τοῦ διασήμου Γερμανοῦ νομικοῦ τοῦ 19ου αἰῶνα R. V. Jhering «...ὁ ἀγῶνας γιὰ τὰ δικαιώματα εἶναι ποίηση, ἡ ποίηση τοῦ χαρακτήρα».

V

Τὸ ἀρχικὸ ἄρθρο 7 τοῦ νομοσχεδίου «περὶ μέτρων ρύθμισης θεμάτων ἀφορώντων τὴν ἀσφάλειαν τῆς χώρας» ἀναγράφει τὰ ἑξῆς:

«Ἄρθρον 7.—1). Ὅστις προφορικῶς, ἢ διὰ τῆς διαδόσεως ἐγγράφων εἰκόνων παραστάσεων ἢ συνθημάτων τῆς κυκλοφορίας ἢ τοιχοκολλήσεως ἐντύπων, ἢ δι' ἀναρτήσεως ἐγγράφων πινακίδων ἢ διὰ τῆς ἐπὶ τῶν τοίχων ἢ ἄλλων ἐπιφανειῶν ἀναγραφῆς εἰδήσεων ἢ συνθημάτων ἢ οἷωνδήποτε διακριτικῶν σημείων ἢ οἷσδήποτε ἄλλης ἐνεργείας ἐπιδιώκει καθ' οἷονδήποτε τρόπον τὴν ἀναγνώρισιν ἢ ἀναβίωσιν ἢ ἐπιβολὴν τῶν συμφῶνως πρὸς τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Α.Ν. 509)1947 διαλυθέντων κομμάτων ἢ ὀργανώσεων, τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν σκοπῶν αὐτῶν ἢ τὴν διάδοσιν ἢ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων ἢ τῆς ἐννόμου δραστηριότητος αὐτῶν, ὡς καὶ ὅστις ἐνισχύει τὴν εἰς βάρος τῆς Χώρας καὶ τῶν πολιτικῶν θεσμῶν ἐπιβολὴν τῶν αὐτῶν κομμάτων καὶ ὀργανώσεων, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως, τουλάχιστον 6 μηνῶν, ἐπιφυλασσομένων τῶν βαρυτέρων περιπτώσεων τῶν ἁρθρῶν 134 - 142 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος καὶ τοῦ Α.Ν. 509)1947...».

Τὸ κείμενο αὐτὸ θὰ ἄξιζε νὰ ἔχῃ ὡς ἐπίγραμμα τὰ λόγια ποὺ ὁ ἀκαδημαϊκὸς καὶ βουλευτὴς κ. Π. Κανελόπουλος εἶπε, στὴν Βουλὴ τοῦ 1958 «... καὶ ἡ σκέψις εἶναι πρᾶξις... ἐννοῶ τὴν μαρξιστικὴν σκέψιν».

Τὸ ἀντικομμουνιστικὸ ταμποῦ καὶ ἡ ἀννιμιστικὴ φοβία τοῦ ἀνθρώπινου φρονήματος, συγκροτοῦν τὰ θεμέλια τοῦ παραπάνω νομοθετικοῦ κειμένου. Ἡ ἐντονὴ ἀντίδραση ποὺ σημειώθηκε κατὰ τοῦ ὅλου νομοσχεδίου ἀπὸ τύπο, κόμματα, ἐπιστημονικὰ καὶ ἐργατικὰ σωματεῖα κλπ., κορυφώθηκε ἀπέναντι στὸ ἄρθρο 7. Ἡ ἐπαστημονικὴ νομικὴ κριτικὴ ποὺ ἀσκήσε στὸ ἄρθρο αὐτό, καθὼς καὶ στὸ ὅλο νομοθέτημα, ἡ σχετικὴ ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν ἦταν κυριολεκτικὰ κατεδαφιστικὴ.

Ὑστερα ἀπὸ τίς παραπάνω ἀντιδράσεις τὸ κείμενο τοῦ ἁρθροῦ 7 μεταρρυθμίσθηκε καὶ τελικὰ στὸ Ν.Δ. 4234/1962 πῆρε τὸν ἀριθμὸ 6. Τὸ κείμενο τοῦ ἁρθροῦ 6 ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρον 6 - 1. Ἐντέλει τῆς παρα-

γράφου 2 τοῦ ἁρθροῦ 1 τοῦ Α.Ν. 509) 1947 «περὶ μέτρων ἀσφαλείας τοῦ Κράτους κλπ. καὶ προστασίας τῶν ἐλευθεριῶν τῶν πολιτῶν» κυρωθέντος καὶ τροποποιηθέντος διὰ τῶν ὑπὸ στοιχεῖα ΜΗ' καὶ ΞΑ' τοῦ ἔτους 1948 Ψηφισμάτων προστίθεται ἐδάφιον δεύτερον, ἔχον ὡς ἀκολουθῶς: «Ἀπαγορεύεται πᾶσα ἐνέργεια ἀνασυστάσεως τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος καὶ τῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἁρθροῦ διαλυομένων ὀργανώσεων, πᾶσα ἐνέργεια πρὸς ἐπικράτησιν αὐτῶν, ὡς καὶ ἡ ἐπὶ τῷ ἐκδήλω σκοπῷ προβολῆς καὶ ἐνισχύσεως τούτων καθ' οἷονδήποτε τρόπον διάδοσις τῶν συνθημάτων ἢ τῶν ἀποφάσεων ἢ τῆς ἐννόμου δραστηριότητος αὐτῶν. Οἱ παραβάται τιμωροῦνται διὰ φυλακίσεως 6 τουλάχιστον μηνῶν, ἐπιφυλασσομένων τῶν βαρυτέρων περιπτώσεων τῶν λοιπῶν διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου καὶ τῶν ἁρθρῶν 134 - 145 Π.Κ....».

Χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι καὶ τὸ ἄρθρο 7 καὶ τὸ ἄρθρο 6 ποὺ τὸ ἀντικατέστησε, μὲ ἰδιαίτερη § 2 ὁρίζουν ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἀναστολὴ ἢ μετατροπὴ σὲ χρηματικὴ τῆς ποινῆς ἢ δὲ ἄσκησις τῶν ἐνδίκων μέσων δὲν ἔχει ἀνασταλτικὴ δύναμη.

Ἡ ἀντιπαράθεσις τῶν δύο κειμένων φανερῶναι τοῦτα. Ἡ μεταβολὴ εἶναι μόνον φραστικὴ. Περιορίζεται νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν περιπτώσιολογικὴ ἐνδεικτικὴ ἀπαρίθμηση, τῶν διαφορῶν ἐκδηλώσεων καὶ ἐνεργειῶν ποὺ θεωρεῖ ἀξιοποινές. Σκοπὸς τῆς ἀλλαγῆς εἶναι νὰ ἐκλείψει ἡ θεαματικὴ ἀνάγλυφον ἀντισυνταγματικότητα τοῦ ἀρχικοῦ κειμένου. Συνεπῶς ὁ φραστικὸς ἀκρωτηριασμὸς τῆς πλαστικῆς ἀντισυνταγματικῆς περιγραφικότητος, τοῦ ἀρχικοῦ κειμένου στὸ νεώτερο κείμενο, δὲν ἀλλοιώνει καθόλου τὴν οὐσία του. Ἡ μόνη σύμπτυξις τῆς οὐσίας του στὸ νεώτερο κείμενο, εἶναι ὁ περιορισμὸς ποὺ ἐπιφέρει ἡ πρόθεσις τῶν λέξεων «ἐκδήλω σκοπῶ», ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ ἐννοια αὐτὴ εἶναι ὑποκειμενικὴ - ἐσωτερικὴ, ἀναγόμενῃ στὸ ἀνθρώπινο φρόνημα, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἀνιχνευθεῖ εὐκολὰ ἀφοῦ συνιστᾷ ψυχικὴ κατάστασις. Τὸ φετιχ τῶν κειμένων τῆς ἀντικομμουνιστικῆς νομοθεσίας, δηλαδὴ τοῦ ἀντισυντάγματος, ὀπλίζονται μὲ τὸ νομοθέτημα αὐτὸ μὲ ἓνα ἀκόμη νέο ἀξιοποινιστικὸν, καὶ τὸ ἀνθρώπινο φρόνημα, ἡ βούλησις, οἱ στοχασμοί, οἱ ἰδέες, τὰ συναισθήματα ποινικοποιοῦνται γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἐν ὀνόματι τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ.

Τὸ ἄρθρο αὐτὸ καὶ στὴν πρώτη καὶ στὴν δευτέρῃ παραλλαγῇ του, εἶναι ἀντίθετο στὰ περισσότερα βασικὰ ἄρθρα τοῦ Συντάγματος καθὼς καὶ σὲ θεμελιακὰ ἄρθρα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ποινικοῦ Κώδικα. Ἡ κατὰ περιεχόμενον ἄσκησις τῶν συνταγματικῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων καὶ πολιτικῶν (λαϊκῶν) ἐλευθεριῶν, κηρύσσεται ἀπὸ τὸ ἄρθρο αὐτὸ ἀξιοποινιστικὴ, ἐφ' ὅσον στρέφεται κατὰ τοῦ ἀντισυντάγματος ἢ ὑπὲρ τῶν ἀπαγορευθέντων κομμάτων. Πρέπει νὰ σημειωθεῖ ὅτι τὰ θεμελιακὰ συνταγματικὰ ἀτομικὰ δικαιώματα ἔχουν ἀρνητικὸ περιεχόμενον, ποὺ συνίσταται στὴν ὑποχρέωσις ἀποχῆς τοῦ κράτους

στοὺς τομεῖς τῆς δημοσίας ζωῆς πού τὸ περι-
γραμμά τους τὸ ὁρίζουν αὐτά. Ἀκριβῶς αὕτη
τὴν ὑποχρέωση μὴ ἐπέμβασης παραβιάζει πρῶ-
τα - πρῶτα τὸ ἄρθρο 6 Ν.Δ. 4234)1962.

Τὸ ἄρθρο 3 τοῦ Συντάγματος θεσπίζει τὴν
νομικὴ ἰσότητα τῶν Ἑλλήνων, τὸ ἄρθρο αὐτὸ
συγκρούεται μὲ τὸ ἄρθρο 6 Ν.Δ. 4234)1962
πού ἰδρύει νομικὴ ἀνισότητα σὲ βάρος τῶν Ἑλ-
λήνων κομμουνιστῶν.

Τὸ ἄρθρο 9 τοῦ Συντάγματος καθιερώνει τὸ
δικαίωμα τῆς ἀναφορᾶς τῶν πολιτῶν στὶς κρα-
τικὲς ἀρχές. ἡ ἀσκηση τοῦ περιεχομένου τοῦ
ἄρθρου αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν ἐκτὸς νόμου ὀργανώ-
σεων ἢ κομμάτων κηρύσσεται ἀξιόποινη ἀπὸ τὸ
ἄρθρο 6 Ν.Δ. 4234)1962. Δηλαδή, ἡ ἀναφο-
ρὰ πού θὰ περιέχει αἴτημα νομιμοποίησης τῶν
ἐκτὸς νόμου ὀργανώσεων ἢ κομμάτων ἢ θὰ
ζητάει τὴν ἄρση τῆς ἀντισυνταγματικῆς ἀνι-
σότητος, σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 3 τοῦ Συντά-
γματος τῶν μελῶν ἢ ὁπαδῶν τῶν ἐκτὸς νόμου
ὀργανώσεων ἢ κομμάτων, θεωρεῖται ἀξιόποι-
νη ἐκδήλωση.

Τὸ ἄρθρον 14 τοῦ Συντάγματος κηρύσσει
τὴν ἐλευθερία τῆς ἔκφρασης στὸ λόγο, γραπτό,
προφορικὸ καὶ στὸν Τύπο, τὸ περιεχόμενο τοῦ
ἄρθρου αὐτοῦ συγκρούεται ὀξύτερα μὲ τὸ ἄρ-
θρο 6 Ν.Δ. 4234)1962 πού ἀπαγορεύει μὲ τὴν
ἀπειλὴ ποινῶν τὴν ἔκφραση κομμουνιστικῶν
πεποιθήσεων, ἢ συνθημάτων, ἢ ἀποφάσεων, ἢ
ἐκθεσίων τῆς δράσης τῶν τεθέντων ἐκτὸς δημο-
σίας ζωῆς κομμάτων, μὲ τὴν ἐπιφύλαξη ὅτι
ὅλα αὐτὰ θὰ ἔχουν ὡς φανερό σκοπὸ τὴν ἐνί-
σχυση τῶν τεθέντων ἐκτὸς δημοσίας ζωῆς
κομμάτων. Ἀκόμη καὶ ἡ ἔκφραση τοῦ αἰτή-
ματος τῆς κατάργησης τοῦ ἀντισυντάγματος
ἐν ὀνόματι τοῦ συντάγματος, μπορεῖ νὰ θεω-
ρηθεῖ εἴτε «ὡς ἐνέργεια ἀποσκοποῦσα τὴν ἀ-
ναβίωση τῶν ἐκτὸς νόμου κομμάτων» κ.λ.π.
ἢ φανερὴ ἐκδήλωση τῆς προβολῆς καὶ ἐνίσχυ-
σῆς των, ἐφ' ὅσον τὰ τυχόν συνθήματα καὶ
ἀποφάσεις τοῦ Κ.Κ.Ε. προβάλλουν τέτοιο αἴ-
τημα καὶ γιὰ τοῦτο ἀξιόποινη. Ἀκόμη καὶ ἡ
ἐκθεση τῆς δράσης τῶν ἐκτὸς νόμου κομμάτων
κ.λ.π., μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ, ὅταν εἶναι μὲ κά-
ποιο ἔντονο συναισθηματικὸ ἢ λυρικὸ ἢ θερμὸ
τόνο γραμμένη, ὅτι ἔχει «ὡς φανερό σκοπὸ
τὴν διάδοση τῆς δραστηριότητος τῶν
τεθέντων ἐκτὸς δημοσίας ζωῆς κομμά-
των, καὶ συνεπῶς ἀξιόποινη. Ἀπαγορεύεται
ἔτσι ὡς ἀξιόποινη ἢ ἐξωτερίκευση τῶν σκέψε-
ων, ἢ ἐλευθερία τῆς ἐνημέρωσης καὶ πληροφό-
ρησης τοῦ λαοῦ ἢ ἐλευθερία κίνησης, διάδοσης
καὶ γενικὰ κυκλοφορίας τῶν ἰδεῶν, γεγονὸς
πού ἔχει ἐπιπτώσεις καὶ στὸν τρόπο ἀσκησης
τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας. Τὸ ἀξιόποινο τοῦ ἄρ-
θρου 6 Ν.Δ. 4234)1962 λειτούργησε ἤδη γιὰ
πρῶτη φορὰ σὲ βάρος μιᾶς καθημερινῆς ἐφη-
μερίδας τῆς Ἀθήνας καὶ ὁ διευθυντής της
ὕστερα ἀπὸ ἀπόφαση τοῦ Ποινικοῦ Ἐφετερίου
Ἀθηνῶν καταδικάστηκε σὲ φυλάκιση γιὰ πα-
ράβαση τοῦ πιδὸ πάνω ἄρθρου, γιὰτὶ «ἐπὶ τῷ
ἐκδήλω σκοπῷ προβολῆς καὶ ἐνίσχυσης τού-
των κ.λ.π.».

Τὸ ἄρθρο 21 τοῦ Συντάγματος θεσμοθετεῖ
τὸν λαὸ ὡς ὑπέρτατο κυρίαρχο καὶ ὡς πηγὴ
κάθε κρατικῆς ἐξουσίας, δηλαδή τὴν ἀρχὴ τῆς
λαϊκῆς κυριαρχίας. Κείμενο, ἐρμηνεία, παρὰ-

δοση ἀνυψώνουν τὴν ἀρχὴ τῆς λαϊκῆς κυρι-
αρχίας, ὡς δικαίωμα-ἐξουσία πάνω ἀπὸ τὸ
κράτος, ἀφοῦ ἀπ' αὕτη πηγάζει καὶ ἰδρύεται
κάθε κρατικὴ ἐξουσία, συνεπῶς καὶ πάνω ἀπὸ
τὸν κοινὸ νομοθέτη τοῦ ἄρθρου 6 Ν.Δ. 4234)
1962. Ἀλλὰ οὔτε καὶ ὁ συνταγματικὸς νομο-
θέτης, πού ἐκφράζει τὴν ἀναπαλλοτρίωτη ἐ-
λευθερία τοῦ λαοῦ νὰ μεταβάλλει καὶ ριζοσπα-
στικά, ἐπαναστατικά δηλαδή κατὰ περιεχόμε-
νο, ἀκόμα καὶ τὶς βάσεις καὶ μορφές τοῦ πολι-
τεύματος, δὲν μπορεῖ νὰ καταλύσει τὴν ἀρχὴν
αὕτη, ἐφ' ὅσον ἀπὸ τὸ λαὸ πηγάζει καὶ ἰδρύε-
ται καὶ ἡ δική του παντοδύναμη ἐξουσία. Ἐ-
ναντίον αὐτοῦ τοῦ κορυφαίου ἄρθρου τοῦ Συν-
τάγματος, στρέφεται τὸ ἄρθρο 6 Ν.Δ. 4234)
1962. Γιατὶ ἡ θέση ἐνὸς πολιτικοῦ κόμματος
ἐσαεὶ ἐκτὸς δημοσίας ζωῆς καὶ διατήρησή του
στὸ καθεστὸς αὐτὸ μὲ τὴν ἀπειλὴ ἢ ἀσκηση
ποινικῆς βίας ἀρνεῖται τὴν λαϊκὴ κυριαρχία.
Γιατὶ ἓνα ἀκαθόριστο — ἀκριβῶς λόγῳ τοῦ
ἐξωστρακισμοῦ αὐτοῦ τοῦ κόμματος — τμήμα
τοῦ λαοῦ εἶναι μέλη καὶ ὁπαδοὶ τοῦ κόμματος
αὐτοῦ καὶ ἀπαιτοῦν καὶ θέλουν νὰ τοὺς ἀντιπρο-
σωπεύει ἐν ὀνόματι τοῦ λαοῦ. Εἶναι πασίγνω-
στο ὅτι ἀπὸ τὸν 19ο αἰῶνα ἡ ἀρχὴ τῆς λαϊκῆς
κυριαρχίας ἀσκεῖται μέσω τῶν πολιτικῶν κομ-
μάτων, πού συνιστοῦν τὴν ἔκφραση καὶ μορφο-
ποίησιν αὐτοῦ τοῦ δικαιώματος-ἐξουσίας. Μὲ
ποιό δικαίωμα ὁ κοινὸς νομοθέτης τῆς «πλειο-
ψηφίας» - ἡ ὁποία ἄς σημειωθεῖ θεωρεῖται νό-
θος καρπὸς βίας καὶ νοθείας ἀπὸ τὴν ἀντιπο-
λίτευση - θὰ ἀπογορεύσει ἐσαεὶ στὴν μειοψη-
φία τῆς Ἑλληνικῆς Ἀριστερᾶς νὰ γίνῃ πλειο-
ψηφία. Μὲ τὴν ποινικὴ βία ἀκόμα ἀπειλεῖται ἡ
μειοψηφία, ἂν παρ' ὅλα αὐτὰ γίνῃ πλειοψηφία
καὶ θέληση νὰ καταργήσῃ τὸ ἄρθρο 5 Ν.Δ.
4234)1962 ἢ ὁλόκληρο τὸ ἀντιδημοκρατικὸ
ἀντισύνταγμα, πού τμήμα του εἶναι καὶ τὸ σχο-
λιαζόμενο ἄρθρο καὶ γενικὰ τὸ παραπάνω νο-
μοθέτημα, ἐν ὀνόματι τοῦ Συντάγματος, κατὰ
παράβαση τῶν ἄρθρων 22 καὶ 23 τοῦ Συντά-
γματος. Ἀλλὰ ἔτσι ἡ ποινικὴ βία πού ἀπει-
λεῖ τὸ ἄρθρο 6 τοῦ Ν.Δ. 4234)1962 καταντάει
ποινικὴ τυραννία. Ἀκόμα ἡ ἀπαγόρευση τῆς
ἐξωτερίκευσης τῶν σκέψεων τῆς κίνησης, διά-
δοσης καὶ γενικὰ τῆς κυκλοφορίας τῶν ἰδεῶν
καθὼς καὶ τῆς ἐνημέρωσης καὶ πληροφόρησης
τοῦ λαοῦ μὲ τὴν ἀπειλὴ λειτουργίας τοῦ ἀξιό-
ποινοῦ τοῦ ἄρθρου 6 Ν.Δ. 4234)1962 σὲ περι-
πτωσὴ ἐξωτερίκευσής τους, κυκλοφορίας τους
καὶ πληροφόρησης τοῦ λαοῦ, ἀπαγορεύει στὸ
λαὸ νὰ μορφώσει τὶς α ἢ β ἰδέες καὶ νὰ ἀσκή-
σῃ ἔτσι τὴν λαϊκὴ κυριαρχία ὥστε νὰ ὑλο-
ποιηθῇ ἡ α ἢ β ἰδεολογία. Τέλος τὸ ἄρθρο 6
Ν.Δ. 4234)1962 παραβιάζει τὴν ἐπιταγὴ τοῦ
«ἀκροτελεύτου» ἄρθρου τοῦ Συντάγματος, τοῦ
114, πού ὁρίζει «ἡ τήρησις τοῦ παρόντος Συν-
τάγματος ἀφιεροῦται εἰς τὸν πατριωτισμὸν
τῶν Ἑλλήνων».

Ἡ κατὰ περιεχόμενο ὑλοποίηση τῶν παρα-
πάνω δικαιωμάτων, ἐλευθεριῶν καὶ ἐξουσιῶν
τοῦ Συντάγματος εἶναι ἀδύνατο νὰ θεωρηθεῖ
ὡς ἄδικη, ἢ κοινωνικὰ ἐπικίνδυνη, πράξη καὶ
γιὰ τοῦτο ἀξιόποινη ἀπὸ τὸ ἄρθρο 7 τοῦ Συν-
τάγματος καὶ τὸ ἄρθρο 14 τοῦ Ποινικοῦ Κώ-
δικα προστάζουν. Συνεπῶς τὸ ἄρθρο 6 Ν.Δ.
4234)1962, εἶναι ἀντίθετο μὲ τὸ ἄρθρο 7

τοῦ Συντάγματος καὶ τὸ ἄρθρο 14 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα, καὶ τὸ ἀξιόποινο πὺν ἰδρύει ἀπὸ συνταγματικῆς καὶ ποινικῆς ἀποψη εἶναι κατὰ νομικὴ λογικὴ καὶ ἀνάγκη ἀνίσχυρο καὶ ἀνεργές.

Βέβαια τὸ ἄρθρο 6 Ν.Δ. 4234)1962 εἶναι «εἰδικὸς» ποινικὸς νόμος ἔξω ἀπὸ τὸν Ποινικὸ Κώδικα ἀλλὰ μὲ τοῦτο δὲν παύει νὰ ὑπάγεται στὸ ἄρθρο 7 τοῦ Συντάγματος. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀποψη Ποινικοῦ Κώδικα ὑπάγεται στὶς ρυθμιστικὲς ἐπιταγὲς τοῦ γενικοῦ του μέρους δυνάμει τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα, ἐφ' ὅσον δὲν περιέχει ρητὴ ἐπιφύλαξη μὴ ἐφαρμογῆς πάνω του τῶν διατάξεων τοῦ γενικοῦ μέρους τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα. Τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ἄρθρο 6 Ν.Δ. 4234)1962 ἐνσωματώθηκε ἀπὸ τὸ ἴδιο αὐτὸ Ν.Δ. στὸ ἄρθρο 1 Α.Ν. 509)1947, πὺν ἐκδόθηκε πρὶν ἀπὸ τὸ καθεστῶς τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα, δὲν ἀναιρεῖ τὰ παραπάνω, γιὰτὶ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τὸ ἄρθρο 12 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα δὲν κάνει κανένα χρονικὸ διαφορισμὸ, καὶ ἀπὸ τ' ἄλλο γιὰτὶ τὸ ἄρθρο 6 Ν.Δ. 4234)1962 ἀποτελεῖ τμῆμα τοῦ μητρικοῦ του Ν.Δ. 4234)1962 καὶ δυνάμει αὐτοῦ ἐνσωματώθηκε στὸ ἄρθρο 1 Α.Ν. 509)1947.

Τὸ ἄρθρο 6 Ν.Δ. 4234)1962 εἶναι ἐπίσης ἀντίθετο καὶ μ' αὐτὴν τὴν συντηρητικὴ Διεθνῇ Σύμβαση τῆς Ρώμης, καὶ εἰδικὰ μὲ τὰ ἄρθρα 9, 10, 11 αὐτῆς. Τὴν σύμβαση αὐτὴν τὴν ὑπέγραψε ἡ Ἑλλάδα μὲ μιὰ μόνη ἐπιφύλαξη σχετικὴ μὲ τὴν θρησκευτικὴ ἀγωγή τῶν παιδιῶν καὶ συνεπῶς ἀνεπιφύλακτα γιὰ τὸν τομέα τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων.

Τὸ ἄρθρο 6 Ν.Δ. 4234)1962 ἀντιβαίνει καὶ στὸν «Καταστατικὸ Χάρτη τοῦ ΟΗΕ» καὶ στὴν «Οἰκουμενικὴ Διακήρυξη τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου» τῆς Γενικῆς Συνέλευσης τοῦ ΟΗΕ.

Τὴν Διεθνῇ Σύμβαση τῆς Ρώμης καὶ τὸν «Καταστατικὸ Χάρτη τοῦ ΟΗΕ» ἐκύρωσε ἡ Ἑλλάδα μὲ τοὺς ἀντίστοιχους νόμους 2349) 1953 καὶ ἀ.ν. 585)1945 καὶ τὶς μετουσίωσε καὶ τὶς μετέτρεψε ἔτσι σὲ ἐσωτερικὸ δίκαιο.

Τὸ ἄρθρο 6 Ν.Δ. 4234)1962 θέτει κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ ἀξιόποινου τοῦ ἀκόμα καὶ τὴν ἐπαστήμη καὶ τέχνη ἐφ' ὅσον τυχὸν θὰ ὑπῆρχε σὲ μιὰ δοσμένη στιγμή σύμπτωσή τους μὲ ἀποφάσεις κλπ. τοῦ Κ.Κ.Ε. τῶν ἐκτὸς νόμου κομμάτων.

Τὰ ἐλληνικὰ ποινικὰ δικαστήρια γιὰ νὰ ἐφαρμόσουν τὸ ἀξιόποινο τοῦ ἄρθρου 6 Ν.Δ. 4234)1962 πρέπει νὰ παρακάμψουν τὸ ἐλληνικὸ Σύνταγμα, τὸν ἐλληνικὸ Ποινικὸ Κώδικα καὶ τὶς πὺν πάνω Διεθνεῖς Συμβάσεις, καὶ νὰ καταφύγουν φανερὰ ἢ ἀνομολόγητα, γιὰ τὴν

θεμελίωση τῶν «σκεπτικῶν» τῶν τυχὸν καταδικαστικῶν ἀποφάσεων πὺν θὰ ἐκδίδουν, θάσει τοῦ παραπάνω ἀξιόποινου, στὴν «ποινικὴ θεωρία τῆς βούλησης» πὺν κατασκευάζει ἀξιόποινο βουλήσεων καὶ ὄχι πράξεων φρονημάτων καὶ ὄχι δράσεων καὶ πὺν σχηματίζει τοὺς ποινικοὺς τῆς τύπους «δραστῶν», σὲ τελικὴ ἀνάλυση, μὲ πολιτικὰ - ἰδεολογικὰ κριτήρια πὺν ἀπορρέουν ἀπὸ μιὰ καὶ μόνη ἀναγνωρισμένη καὶ ἐπιτρεπτὴ κοσμοθεωρία πὺν ἀντιεπιστημονικὰ καὶ αὐθαίρετα ἀνακηρύσσεται ὡς ταυτόσημη μὲ τὴν ἀντίληψη γιὰ τὸ δίκαιο τοῦ λαοῦ καὶ τῆς κοινωνίας.

VI

Ἡ προσπάθεια τῆς πρώην κυβέρνησης Καραμανλῆ ἦταν παράλληλα μὲ τὸ παραπάνω νομοθέτημα καὶ ἡ προώθηση τῆς ἀναθεώρησης στὸ αὐταρχικότερο τοῦ Συντάγματος μὲ πρότυπο διατάξεις τοῦ Συντάγματος τῆς Μπὸν πὺν ἀναφέρθηκαν πὺν πάνω καθὼς καὶ προτάσεις γιὰ κατακερματισμὸ τῆς Βουλῆς σὲ τμήματα, πὺν εἶχαν γίνει ἀπὸ τὸν βουλευτὴ τῆς Δ' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς τοῦ 1946 κ. Α. Βαμβέτσο καὶ γενικὰ γιὰ ὑποχώρηση τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας ἐνώπιον τῆς ἐκτελεστικῆς καὶ γιὰ σφετερισμὸ νομοθετικῶν ἀρμοδιοτήτων καὶ ἐξουσιῶν ἀπὸ τὴν ἐκτελεστικὴν.

Ὁ παρθενικὸς ἐξ ἄλλου ἀκαδημαϊκὸς λόγος τοῦ κ. Κ. Τσάτσου «περὶ βασιλικῶν ἀνδρῶν» πὺν ἀρνεῖται ἔμμεσα τὴν νομικὴ ἰσότητα τῶν πολιτῶν καὶ πὺν ἀπηχεῖ καὶ μεταφέρει τὶς ὀλιγαρχικὲς ἰδεολογικὲς ἀντιλήψεις τοῦ Πλάτωνα στὸν 20 αἰῶνα χαράσσοντας ἔτσι τὸ ἰδεολογικὸ περίγραμμα ἐνὸς «βασιλικοῦ δικαίου» καὶ μιᾶς «βασιλικῆς ἠθικῆς» ὁλοκλήρωνε τὸ τρίπτυχο, ποινικὸ - συνταγματικὸ - ἰδεολογικὸ τῆς αὐταρχίας πὺν ἐπερχόταν...

Βέβαια ἡ πτώση τῆς κυβέρνησης Καραμανλῆ ματαίωσε τὴν ἀναθεώρηση τοῦ Συντάγματος, ἀλλὰ τὸ νομοθέτημα 4234)1962 ὅπως καὶ ὁλόκληρο τὸ «ἀντισύνταγμα παραμένει σχεδὸν ἄθικτο, οὔτε ἐπίσης οἱ φιλοδοξίες τῶν «βασιλικῶν ἀνδρῶν» ἔπαψαν νὰ ὑποκαίουν γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν σκοπῶν τους.

Ἀπὸ τὸν κυρίαρχο ἐλληνικὸ λαὸ θὰ ἐξαρτηθῇ τελικὰ, τὸ ἂν οἱ φιλοδοξίες τῶν «βασιλικῶν ἀνδρῶν» νὰ μᾶς μεταβάλουν σὲ ἀνδράποδά τους σὲ ὑποκείμενα τοῦ ἄγχους τοῦ «βασιλικοῦ δικαίου» καὶ σὲ «ὑπηκόους» τοῦ τρόμου τοῦ «δικαίου» τους θὰ πραγματοποιηθῶν, ἢ θὰ θαφτοῦν ὀριστικά.

